

[Aksel Larsen.]

kussion navnlig under valgkampen, og det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har talt udenrigsministeren meget kraftigt til i den anledning, men ikke desto mindre oplever vi det i hvert fald for offentligheden noget besynderlige, selvom det måske ikke forbavser mig personlig, at efter valget, da man i Paris vil vedtage en ny resolution om støtte til Frankrigs krig i Indokina, så forhandles denne sag fra regeringens side med socialdemokraterne repræsenteret ved det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og der bliver udsendt en offentlig meddelelse, der konkluderer i noget, jeg gerne vil have lov til at citere:

„Danmark er stadig af den formening, at man ikke bør fremsætte udtalelsen om dette forslag i den foreliggende form. Men hvis der iøvrigt er enstemmighed om det, vil Danmark ikke modsætte sig det.“

For at forebygge misforståelse, navnlig hos det ærede medlem hr. Holger Eriksen og hos „Demokraten“, der påstår, at dette betyder, at man har afholdt sig fra at stemme i Paris, vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister: Betyder denne beslutning i den specielt private konference mellem partierne, at Danmark afholdt sig fra at stemme om denne resolution i Paris, eller betyder det, at Danmark stemte for den? Hvis man stemte for den, stiller det unægtelig det ærede medlem hr. H. C. Hansens tilsyneladende opposition mod den tidligere Indokinareolution og udenrigsministerens stilling dertil i et besynderligt lys. Der står nemlig i den officielt udsendte meddelelse, at under de givne omstændigheder tiltræder socialdemokratiet og retsforbundets repræsentanter dette. (*H. C. Hansen:* Hvad tiltræder de?) At Danmark ikke skulle modsætte sig den resolution i Paris. (*H. C. Hansen:* Hvad stod der i den?) Det ved det ærede medlem godt. Det er fuldkommen latterligt at spørge om noget, som det ærede medlem udmærket vel ved, og som vi allesammen kender.

Jeg har endnu et par bemærkninger om Parisresolutionen. Der skete det, at Danmark ikke var repræsenteret ved nogen ansvarlig, altså her i Danmark regerende, minister på Atlantpagtmødet i Paris, og dette fik visse følger. Når Danmarks regering er direkte repræsenteret, kommer der nogle mere uldne meddelelser derfra, men i dette

tilfælde, hvor Danmark altså kun var repræsenteret ved embedsmænd, kom der meddelelser af en ganske anden art. Der kom en meddelelse som den, jeg læste i „Politiken“ for 25. april, om at nu har Parismødet i NATO besluttet, at Danmark skal bygge en ottende flyveplads, og endvidere truffet beslutning om, hvor mange penge Danmark skal give ud til bygning af denne ottende flyveplads. Man har hidtil hævdet, at Danmark selv var herre over, hvad vi ville lave af militære foranstaltninger, og hvad vi ville give ud af penge dertil, men her får vi at vide, at i Paris har man besluttet, at den ottende flyveplads skal bygges, og besluttet, hvor mange penge der skal gives ud dertil. Det viser, hvor meget vor uafhængighed er bevendt, så længe vi er medlem af Atlantpagten.

Samtidig fik vi andre oplysninger fra dette møde i Paris, nemlig, at storadmiral Qvistgaard, der på en eller anden måde repræsenterede Danmark i Paris, udtalte sig meget brovtende om, at han vidste godt, at det ville være en provokation mod Sovjetunionen, hvis vi tillod amerikanerne at få baser i Danmark, men det så man stort på i militære kredse. Det er jo vældig flinkt af en dansk admiral at se stort på noget sådant. Da han kom hjem, udtalte han sig til Ritzaus Bureau, idet han oplyste, at han i Paris havde afgivet en indstilling om, hvordan det med baserne skulle ordnes. Denne udtalelse blev senere dementeret, ikke af admiralen selv, men af Ritzaus Bureau, på en så mærkelig måde, at ingen kunne være i tvivl om, at der havde været megen ild, før vi så den røg, der kom i form af admiral Qvistgaards udtalelse om hans indstilling om baserne.

Det afslører altså sammen, at forhandlingerne om baserne er meget vidt fremskredne, og spørgsmålet er: Hvornår skal denne sag afgøres? Skal den skydes ud til efter den 5. juni eller i hvert fald til efter den 28. maj, til efter folkeafstemningen? Kan vi forvente, at umiddelbart derefter kommer denne sag til afgørelse herhjemme på de præmisser, at aftalerne reelt er truffet, og at det så kun drejer sig om rigsdagens formelle godkendelse i kraft af det automatiske atlantiske flertal i denne sal? Hvordan vil socialdemokratiet i givet fald forholde sig? Hvordan vil den højtærede udenrigsminister forholde sig til dette spørgsmål? De radikale og vi har spurgt ham om det gang på gang under